

Hồi 11

Băng Tình Di Hận

Cảm giác rét buốt xâm chiếm toàn thân thể của Ngạo Thiên. Chuyện gì đang xảy ra, chàng chẳng còn nhớ gì nữa. Chàng cố nhớ lại nhưng đầu óc mụ mẫm một cách kỳ lạ.

Ngạo Thiên gật mình khi nhận ra trên người chẳng có một mảnh vải che thân. Thân thể chàng trần như nhộng vừa chui ra khỏi vỏ kén. Chàng càng ngỡ ngàng hơn khi nằm bên cạnh chàng là Dương Tiểu Ngọc, người Tiểu Ngọc cũng chẳng có mảnh vải nào.

Chung quanh hai người là bốn bức tường băng, trong suốt tỏa hàn khí.

Khí lạnh khiến chàng rùng mình. Tiểu Ngọc chỗi tay ngồi lên. Nàng vội dùng tay che lấy vùng thượng đẳng có đôi nhũ hoa no tròn. Nàng bẽn lèn nhìn Ngạo Thiên. Ngạo Thiên vội quay mặt chỗ khác. Ngạo Thiên miễn cưỡng nói:

- Tỷ tỷ... chuyện gì xảy ra... sao chúng ta lại như thế này.

Vừa nói, Ngạo Thiên vừa rút người lại để giữ ấm thân mình. Nhưng chàng có co ro thế nào thì vẫn run lập cập bởi hàn khí từ bốn bức vách băng tỏa ra. Hai hàm răng Ngạo Thiên đánh vào nhau.

Chàng then thùng nói:

- Tiểu Ngọc tỷ tỷ... chuyện gì xảy ra.

Tiểu Ngọc cũng co ro run rẩy:

- Tiểu Ngọc cũng không nhớ gì cả... hình như Tiểu Ngọc và Ngạo Thiên đã bị ai đó phun khói mê vào biệt phòng và đưa chúng ta đến đây.

- Họ muốn gì ở Ngạo Thiên và tỷ tỷ mà làm như thế này.

- Tiểu Ngọc đâu biết ý của người ta.

Ngạo Thiên bặm lại cánh môi vào nhau. Chàng hỏi Tiểu Ngọc:

- Tỷ lạnh không?

- Tiểu Ngọc lạnh lắm. Còn Ngạo Thiên.

- Ngạo Thiên sắp hóa thành băng rồi. Tiểu Ngọc... làm sao bây giờ.

Tiểu Ngọc xích lại bên Ngạo Thiên. Nàng từ từ ôm lấy Ngạo Thiên, Ngạo Thiên nhìn nàng:

- Tử tử...

Tiểu Ngọc bẽn lễn nói:

- Như vậy sẽ ấm hơn, Ngạo Thiên đừng ngại.

Cơ thể nàng dấn sát vào người Ngạo Thiên. Cả hai không một mảnh vải che thân. Họ chỉ giữ ấm cho nhau bằng da và thịt.

Trong điều kiện này thì cho dù lão Khổng có phải gào lên "nam nữ thụ thụ bất tương thân" thì cũng chẳng nghĩ có lão Khổng nghe mà thôi. Nếu lão Khổng có khó khăn quá với đạo thánh hiền thì cũng phải châm chước cho Ngạo Thiên với Tiểu Ngọc, bởi cả hai trong hoàn cảnh nghiệt ngã này.

Một hoàn cảnh mà lão Khổng không muốn cũng phải muốn, nếu rơi vào tình cảnh như họ. Thôi thì lời giao ngôn của lão chỉ để cho thiên hạ tham khảo, chứ đối với Ngạo Thiên thì chẳng hợp thời chút nào.

Có lẽ hàn khí trong băng thất đã khiến cho Ngạo Thiên và Tiểu Ngọc chẳng còn nhớ đến giao ngôn của lão Khổng. Họ làm sao nhớ được khi đã dấn sát vào nhau. Tiểu Ngọc lần Ngạo Thiên có trăm ngàn lý do để biện minh cho hoàn cảnh này. Thôi thì đành chấp nhận với hoàn cảnh để giữ ấm thân nhiệt. Hai người nhanh chóng xóa đi ranh giới e dè mà dấn chặt thân thể vào với nhau để dùng da thịt sưởi ấm cho nhau.

Đôi nhũ hoa no tròn. Căng xúng của Tiểu Ngọc dấn chặt vào vùng thượng đẳng của Ngạo Thiên. Nó mềm mại như hai quả tuyết lẽ tỏa hơi ấm lên qua da thịt chàng.

Mặc dù hai thân thể đã dấn sát vào nhau, nhưng hàn khí của băng thạch vẫn còn muốn họ dấn chặt vào nhau hơn nữa. Cái lạnh đã khiến hai người tìm hơi ấm trong nhau.

Chính sự gấn bó này, vô tình đem đến cho Ngạo Thiên một xúc cảm lạ thường. Có lẽ đây là lần đầu tiên Ngạo Thiên tiếp nhận cảm xúc diệu kỳ kia.

Cảm xúc lạ thường nọ như xua đi cái lạnh trong chàng mà kết tạo ra thứ cảm giác nao nao lạ thường. Thứ cảm giác nao nao khơi dậy bản năng của một con người.

Ngạo Thiên nhìn xuống Tiểu Ngọc.

Hai người đối mặt nhìn nhau. Ngạo Thiên nhận ra dung diện xinh đẹp của nàng. Một nét đẹp kiều sa và huyền bí. Đôi thu nhân no tròn, đen láy, lồng chún chân diện của chàng.

- Tiểu Ngọc tử tử.

Tiểu Ngọc chớp mắt nhỏ nhẹ nói:

- Kim Ngạo Thiên.

Cùng với lời nói đó, đôi ngọc thủ của nàng siết chặt hơn như thể muốn truyền hơi ấm từ thân thể lỏa lồ của mình qua Ngạo Thiên. Có lẽ nàng cũng đang có cảm giác nao nao chẳng khác gì Ngạo Thiên. Làm sao nàng không có cảm giác nao nao như Kim Ngạo Thiên khi bản thân nàng cũng là một con người bình thường. Một con người với những giác quan đầy xúc cảm, một bản năng da thịt. Tiểu Ngọc đâu phải là tượng đá vô tri, trong khi Kim Ngạo Thiên cũng không phải là một khối đá vô cảm.

Xúc cảm nao nao trong nội thể như một động lực thôi thúc, khích lệ nàng mà hai cánh môi từ từ hé ra như một đóa hoa mở cánh chờ đợi con ong đến lấy mật ngọt. Cùng với hai cánh môi môi chào thì hai tay nàng cũng từ từ kéo Kim Ngạo Thiên xuống.

Hàn khí của băng thất khiến Ngạo Thiên và Tiểu Ngọc quên hẳn đi hoàn cảnh nghiệt ngã của mình, hai hơi ấm của da thịt buột họ phải đi tìm ngọn lửa dục tình để sưởi ấm thân xác. Con người sinh ra trên cõi đời này vốn dĩ đã tồn tại sẵn một bản năng, bản năng đó lúc nào cũng vốn vã trong nội thể lẫn tâm thức và chỉ chực chờ bùng phát nếu như có điều kiện, và đây chính là điều kiện để bản năng kia trỗi dậy.

Chàng cũng như nàng đang bị bản năng làm nhòa đi những giáo ngôn phẩm hạnh. Mà lúc này thì cần gì đến những giáo ngôn của lão Khổng, nếu Đức Khổng tử là Ngạo Thiên trong hoàn cảnh này thì e rằng chính người cũng xé ngay hoặc quên đi những lời giáo ngôn đã lỡ viết thành sách.

Hàn khí trong băng thất đúng là giúp cho Ngạo Thiên và Tiểu Ngọc xóa đi ranh giới giữa hai người. Thân thể họ muốn sưởi ấm cho nhau, nhưng giờ đây thì lại muốn hòa nhập vào nhau để tìm cảm giác giao tình xóa đi cái lạnh đang trùm lên hai người.

Đôi môi Ngạo Thiên áp chặt cánh môi nàng. Đóa hoa tình đã hé, môi chào thì con ong sao cưỡng được khoảnh khắc đầy dục lạc này. Nếu con ong Ngạo Thiên còn nhút rụt rề trong buổi đầu tìm nhụy hoa thì ngược lại đóa hoa Dương Tiểu Ngọc lại tỏ ra tham lam, níu lấy vòi ong ướm át đang rùng mình khi có luồng hàn khí chạy dọc theo sống lưng mình.

Chàng hơi đẩy Tiểu Ngọc ra. Như một kẻ vụt thoát khỏi sự mơ hồ được che đậy bằng nhục thể. Ngạo Thiên ngơ ngẩn hỏi:

- Tiểu Ngọc tử tử... chúng ta đang ở đâu?
- Tiểu Ngọc đâu biết được chúng ta đang ở đâu.

Nàng nói nhưng tay vẫn ôm cứng lấy chàng. Mà đôi nhũ hoa thì cứ mon man vùng thượng đẳng của Ngạo Thiên.

Ngạo Thiên nhìn nàng:

- Tiểu Ngọc tử tử... trực giác của Ngạo Thiên mách bảo có người đang rình rập chúng ta.
- Nàng buông tiếng thở dài, nhìn Ngạo Thiên nói:

- Chúng ta đang bị giam trong băng thất... Tiểu Ngọc và Ngạo Thiên không biết lúc nào sẽ chết.

- Bất cứ ai rình rập cũng thế thôi... cái chết đang đến. Tiểu Ngọc và Ngạo Thiên chỉ còn khoảnh khắc còn lại làm người.

Nàng nép đầu vào ngực chàng.

- Tiểu Ngọc có chết, cũng sẽ chết trong vòng tay của Ngạo Thiên.

Nàng ngẩng mặt nhìn chàng.

- Ngạo Thiên... hãy quên tất cả đi... chỉ còn Tiểu Ngọc và Ngạo Thiên thôi.
- Chúng ta sẽ sống trọn kiếp người trong khoảnh khắc sau cùng này.

Nói rồi nàng ôm cứng lấy Ngạo Thiên, rướn người để tìm đôi môi chàng. Nàng chủ động trao cho chàng nụ hôn đắm đuối nhất, nồng nàn nhất. Có lẽ nụ hôn đó khởi phát bằng tất cả bản năng sinh tồn trong nàng trước nghịch cảnh chết chóc đang đến gần.

Nụ hôn nồng nàn của Dương Tiểu Ngọc như xóa đi những tâm tưởng còn ngập ngừng trong Ngạo Thiên và khơi dậy bản năng sinh tồn của con người.

Từ bản năng lúc nào cũng thôi thúc con người phải tìm đến nó. Ngạo Thiên nhanh chóng bị cuốn vào bản năng mà Tiểu Ngọc khơi dậy trong chàng. Chàng từ từ ghì tấm thân thon thả của nàng vào mình. Vòng tay của chàng càng lúc càng chặt hơn. Thân thể hai người như nóng hần lên để xua những hàn khí đang bao bọc quanh họ.

Nàng chủ động dán chặt đôi bông đào như hai quả tuyết lè vào người Ngạo Thiên. Mắt nàng hờ nhắm lại biểu hiện sự chờ đợi của chàng. Một sự chờ đợi để trao tặng. Một sự chờ

đội mà bất cứ gã nam nhân nào có trái tim bằng đá cũng nhũn ra trước vẻ biểu cảm đầy chết tình kia.

Tiểu Ngọc nhỏ nhẹ nói:

- Ngạo Thiên... thiệp yêu chàng.

Với Ngạo Thiên, lời này của Tiểu Ngọc sao ngọt ngào như thế nào ấy. Chàng chợt ngất ngất với lời nói đó và nghiệm ra rằng nàng đang hóa thân thành một thứ báu vật trong vòng tay chàng. Một báu vật bằng da bằng thịt và tất cả sự sinh động và đầy nhục sống tình. Cơ thể Tiểu Ngọc tỏa ra hơi nóng ấm sưởi cho Ngạo Thiên, hun đúc cái bản năng của một con người tầm thường.

Cái bản năng đó nín ngay lấy Ngạo Thiên vào dòng chảy nhục tình. Một dòng chảy ngọt ngào và chẳng một ai cưỡng lại được. Theo dòng của dục tình, Ngạo Thiên từ từ đặt tay lên đôi gò bồng đảo của Tiểu Ngọc.

Chàng nhận được sự mềm mại từ đôi tuyết lê căng trào nhựa sống kia.

Cảm giác nao nao lạ thường xâm chiếm cả tâm thức Ngạo Thiên. Cùng Với cảm giác nao nao đó là sự hưng phấn tột cùng của kẻ muốn chiếm hữu.

Trong băng thất này Ngạo Thiên muốn chiếm hữu cái gì ngoài thân thể của Dương Tiểu Ngọc, thật ra thì Ngạo Thiên đâu phải là kẻ chiếm hữu, bởi Tiểu Ngọc tự dâng hiến và cho chàng kia mà. Cái gì người ta dâng và tặng thì ai lại có thể từ chối, huống chi Tiểu Ngọc lại dâng hiến cho chàng chính cái thân thể đang ngồn ngộn sức sống nhục tình của nàng.

Tiểu Ngọc bất ngờ bật ra một tiếng rên gọi mời khi bàn tay của Ngạo Thiên nhấp lên đôi nhũ hoa của nàng. Một âm thanh nhỏ phát ra từ chiếc miệng xinh xắn của nàng nhưng nó lại biểu tứ tất cả những cảm xúc đang có trong nàng. Một thứ cảm xúc mà bất cứ gã nam nhân từng trải nào cũng muốn nghe để cảm nhận niềm hoan hỉ từ nàng, huống chi Ngạo Thiên, một gã thư sinh vừa mới bước đến tuổi biết thế nào là trái cấm trong kiếp làm người.

Khi âm thanh ngọt ngào từ miệng nàng phát ra lọt vào thính nhĩ Ngạo Thiên, nó biến ngay thành một ngọn lửa bùng cháy trong đan điền chàng. Ngọn lửa đó hơi nóng cả thân thể, và tạo ra một luồng sinh khí làm căng phồng tất cả kinh lạc trong nội thể Ngạo Thiên.

Đến lúc này thì Đức Khổng tử có hiện ra cầm roi đánh vào đầu Ngạo Thiên, và thốt ra những lời răn đe về tiết hạnh, đạo nghĩa của một con người, có lẽ cũng chẳng thể nào rót được vào tai chàng.

Còn bản thân Ngạo Thiên có là một gã đồ nho hủ lậu, am tường kinh thi, cũng quen bằng tất cả những giáo ngôn của sư phụ. Ai mà còn nhớ nhung giáo ngôn khe khắt đó được khi thân thể đẹp như tố nữ trong tranh của Tiểu Ngọc, cứ rùng rục chào mời, dâng hiến. Trong sự gọi mời của Tiểu Ngọc, Ngạo Thiên chỉ có thể giữ được phẩm tiết của một đồ sinh chỉ khi nào biến thành tượng đá, mà sợ rằng có biến thành tượng đá thì nước miếng nhiều nhão vì sự thèm khát dục tình đang cháy bỏng trong chàng.

Tiểu Ngọc lại rên lên một tiếng nữa khi bàn tay của Ngạo Thiên trôi theo bản năng tìm đến vùng vu sơn của nàng.

Tiếng rên của nàng tạo ngay một niềm kích lệ bùng cháy trong Ngạo Thiên. Sự bùng nổ của dục tình mang theo ngọn lửa cháy bỏng trong chàng khóa lấp vào cơ thể của Tiểu Ngọc.

Bốn bức tường băng của tòa băng thất những tường chảy rơi ra bởi cơn bùng phát khủng khiếp của lửa tình.

Băng thất còn chảy thì hàn khí chỉ là cái nền cho điệp khúc giao tình nồng nhiệt nhất. Một điệp khúc mà mãi mãi ai sinh ra làm người cũng phải hát để tồn sinh. Cho dù rơi vào bất cứ hoàn cảnh nào. Nếu Kim Ngạo Thiên là sự bùng nổ thì Tiểu Ngọc sẽ là dòng chảy tiếp nhận lấy sự bùng nổ đó bằng tất cả sự ngọt ngào, lai láng.

oOo

Nàng bẽn lễn nép vào ngực chàng nhỏ nhẹ nói:

- Chàng không coi thường thiếp chứ?

Ngạo Thiên nhìn nàng. Một chút thương cảm và hối tiếc hiện trong mắt chàng. Ngạo Thiên gượng cười.

- Dù có là oan hồn vất vưởng thì Ngạo Thiên vẫn theo Tiểu Ngọc.

- Tiểu Ngọc chỉ muốn chúng ta sống với nhau mãi trong cuộc đời này.

Ngạo Thiên gượng cười, gật đầu.

Chàng miễn cưỡng nói:

- Không biết Ngạo Thiên và Tiểu Ngọc còn sống được bao lâu.

- Ông trời sẽ nhìn đến tình yêu của Ngạo Thiên và Tiểu Ngọc mà.
- Mong ông trời sẽ nhìn đến.

Một âm thanh khô khốc đập vào tai Ngạo Thiên và Tiểu Ngọc. Cùng âm thanh đó một vòm cửa dịch chuyển.

Ngạo Thiên vòng tay ôm lấy Tiểu Ngọc như muốn che chở cho nàng.

Độc Ma Âu Dương Đình bước vào. Sự xuất hiện của y khiến Ngạo Thiên sững sờ. Chàng tròn mắt nhìn Âu Dương Đình buột miệng nói:

- Âu Dương tôn giá.

Âu Dương Đình chấp tay sau lưng nhìn hai người. Lão từ tốn nói:

- Tiểu tử hắn rất ngạc nhiên khi thấy bốn nhân.

Ngạo Thiên vẫn ôm lấy Tiểu Ngọc. Hai người như muốn rút vào nhau để tránh ánh mắt cú vọ sát nhân của Âu Dương Đình. Ngạo Thiên ôn nhu nói:

- Âu Dương Đình tiên sinh đã nhận lấy Kim bài của Kim trang và cho Ngạo Thiên cùng Tiểu Ngọc tìm chốn mai danh ẩn tích, tránh xa những chuyện thị phi rồi mà.

Âu Dương Đình hừ nhạt một tiếng, rồi nói:

- Bốn nhân sẵn sàng cho tiểu tử và nhà đầu kia tìm một chỗ yên thân, nhưng trước hết, bốn nhân muốn tiểu tử trao lại khối huyết ngọc của Cù Bá Nhâm.

Ngạo Thiên lộ vẻ bối rối. Chàng miễn cưỡng nói:

- Tiểu sinh không hề biết khối huyết ngọc nào.
- Tiểu tử, không biết ư... đừng nói dối bốn nhân. Tiểu tử hãy cho ta biết sao ngươi lại thi triển được bộ pháp thần kỳ của lão Cù.
- Tiểu sinh được Cù lão huynh truyền thụ lại bộ pháp để đề phòng khi có hữu sự mà dùng bảo vệ tính mạng mình.

Âu Dương Đình gật đầu:

- Tốt... lời nói của tiểu tử rất thật thà. Bốn nhân rất muốn thành thật. Bất cứ sự giả dối, gian trá nào của ngươi cũng phải chịu hậu quả thê thảm.

Ngạo Thiên nheo mày nghĩ thầm:

- "Nếu ta trao huyết ngọc ra. Chắc chắn lão cũng không tha cho ta và Tiểu Ngọc".

Mặc dù nghĩ vậy nhưng Ngạo Thiên vẫn ôn nhu nói:

- Tiểu sinh chẳng có gì giấu tôn giá cả.

- Bốn tọa muốn như vậy, Tiểu tử cho ta biết, sao ngươi không đến Dương Châu mà lại thân hành đến Thánh địa Kim Đỉnh Sơn. Phải chăng ngươi muốn vào thánh địa Kim Đỉnh Sơn.

Âu Dương Đình vừa nói vừa bước đến trước mặt Ngạo Thiên và Tiểu Ngọc. Tiểu Ngọc có lẽ sợ Độc Ma Âu Dương Đình thấy tấm thân lỏa lồ chẳng có mảnh vải của mình mà nép sát hơn vào Ngạo Thiên như thể muốn dùng chàng làm mộc cho chắn cho nàng.

Âu Dương Đình trang trọng nói:

- Tiểu tử... Nếu ngươi không giữ huyết ngọc thì sao ngươi lại đến thánh địa Kim Đỉnh Sơn. Lão quỷ Cù Bá Nhâm hẳn đã trao khối huyết ngọc cho ngươi đó thôi. Và muốn ngươi đến thánh địa Kim Đỉnh Sơn.

Ngạo Thiên ngẩng mặt nhìn Âu Dương Đình:

- Tôn giá có thể lấy mạng Ngạo Thiên nếu như nghĩ Ngạo Thiên là kẻ gian trá.

Âu Dương Đình cau mày:

- Đó không phải là câu trả lời mà bốn nhân muốn nghe. Ta muốn nghe một câu trả lời khác.

Kim Ngạo Thiên nhìn Âu Dương Đình. Chàng buông tiếng thở dài rồi nói:

- Kim Ngạo Thiên nghe theo lời của Cù Bá Nhâm lão huynh đến thánh địa Kim Đỉnh sơn để gặp một người.

Âu Dương Đình nghiêm giọng nói:

- Ai?

Ngạo Thiên lắc đầu:

- Không biết. Nhưng người đó thì biết Ngạo Thiên.

Đôi chân mày của Độc Ma Âu Dương Đình nhíu lại. Y gần giọng nói:

- Ngươi nói không thật.

- Tất cả đều là sự thật, còn tin hay không thì tùy tôn giá.

Âu Dương Đình nhìn vào mắt chàng. Ngạo Thiên buộc phải tiếp nhận ánh mắt sát thân của Độc Ma Âu Dương Đình mà không được né tránh. Chàng nhìn thẳng vào sát quang hùng hực của lão Âu mà tự nhủ trong đầu.

- “Người là Kim Ngạo Thiên. Người là người không tầm thường. Trên vai người còn có mối thù của Kim trang và sứ mạng của Cù lão huynh. Người có thể chết phải chết như một hảo hán đỉnh thiên lập địa”.

Ý niệm đó tạo ra trong chàng một động lực mãnh liệt để tiếp nhận ánh mắt cú vọ của Âu Dương Đình.

Lão nhìn Ngạo Thiên một lúc rồi gằn giọng hỏi:

- Đến thánh địa Kim Đỉnh... tiểu tử gặp người lão Cù để làm gì?

- Tiểu sinh không biết, nhưng Cù lão huynh nói, nếu gặp được người đó, tiểu sinh sẽ tiếp nhận một quyền uy tối thượng võ công, để thực thi sứ mạng mà Cù lão huynh chưa làm được.

- Tiểu tử đã nhận lời lão Cù.

Ngạo Thiên gật đầu:

- Đã nhận lời.

Chàng buông tiếng thở dài:

- Tiểu sinh còn món huyết nợ của Kim trang. Nếu không đến thánh địa Kim Đỉnh, tiểu sinh không thể trả được món nợ đó.

Chàng vừa nói dứt câu thì bất thành linh Độc Ma Âu Dương Đình vươn trảo thộp lấy tay của Tiểu Ngọc, giật mạnh ra khỏi sự che chở của Ngạo Thiên.

Tiểu Ngọc hốt hoảng nói:

- Ngạo Thiên.

- Âu Dương tôn giá... đừng...

Âu Dương Đình kéo Tiểu Ngọc về phía cửa băng thất, bất kể đến sự lỏa lồ của nàng. Y nhìn Ngạo Thiên gằn giọng nói:

- Tiểu tử, ngươi gian trá, nhưng ngươi không qua được mắt của bản nhân đâu.

Hừ nhạt một tiếng, Âu Dương Đình gằn giọng nói:

- Bốn nhân cho người thời hạn để suy nghĩ trong băng thất này. Nếu như ngươi trong chịu trao huyết ngọc, thì sẽ nhận cái xác không hồn của nha đầu này.

Ngạo Thiên biến sắc:

- Âu Dương tôn giá.

Âu Dương Đình lắc đầu, khoát tay:

- Đừng van xin ma hãy tự quyết định lấy số phận của nhà đầu Dương Tiểu Ngọc.

Độc Ma Âu Dương Đình nói dứt câu lời tuốt nàng ra khỏi gian băng thất. Vòm cửa từ từ dịch chuyển đóng lại, trong khi Ngạo Thiên ngồi thừ dưới sàn đá lạnh buốt. Hai hàm răng chàng nghiến lại rúc người vào để nuốt uất nghẹn đang dâng trào trong tâm tưởng.

- o O o -